

КРАЙ ОГНИЩЕТО

Още отъ сутринята забушува силна виялица, затова по неволя трѣбваше да се откажа отъ разходката си въ гората. Не можеше да си подаде главата човѣкъ навънъ, защото небето и земята бѣха се слѣли. Нищо се не виждаше отъ снѣжната виялица

Не остава друго, освенъ да накладемъ още по-силно огъня въ камината, че да насѣдаме около нея. После да си поприказваме, да си побѣбримъ нѣщо интересно, та да мине по-незабелязано времето. Да си поприказваме, но за какво?

— За пѣна. Да, да, за тоя голѣмъ цилиндриченъ пѣнъ, който донесоха, и азъ не позволихъ да го турятъ на огъня.

Пѣнътъ — това е частъ отъ дървото, което е расло нѣкога въ гората. То се е покривало всѣка пролѣтъ съ зелени листа, цвѣтѣло е, вързвало е плодъ. На есенъ е събличало своето облѣкло и е заспивало до пролѣтътъ. Така минавали много, много години. Но еднѣжъ дошли дървари. Отсѣкли дървото и го нарѣзали на части. И една малка частъ отъ стѣблото му сега е при насъ. Ето дървесината. Тя се състои отъ редъ колелца, които, колкото се отдалечаватъ отъ центъра, толкова ставатъ по-голѣми. Най-вжтрешната частъ на стѣблото е сърдцевината. Тя е най-старата. У нѣкои дървета е съвсемъ изгнила.

По броя на кржговетъ въ стѣблото можемъ да опрѣлимъ възрастта на дървото. Всѣка година се образува по единъ такъвъ кржгъ, затова тѣ се казватъ годишни кржгове. Най-вжтрешнитъ отъ тѣхъ могатъ да изгниятъ заедно съ сърдцевината. Това нищо не прѣчи на дървото. Отъ голѣмо значение за него сж вѣнкашнитъ кржгове. Презъ тѣхъ минаватъ соковетъ, които оставатъ да го хранятъ. И то, макаръ изгнило вжтре, макаръ да е образувана въ него голѣма хралупа, пакъ се храни, расте, разлистя се, цвѣти и дава плодове.

Ако се взремъ въ годишнитъ кржгове, ще видимъ, че нѣкои сж по-тѣсни и по-наблизо единъ до другъ. Също се обяснява това? — Годишнитъ, презъ които въ дървото сж се образували тия кржгове, или сж били сушави, или презъ тѣхъ то е пострадало отъ нѣкои насѣкоми. Прави впечатление и нѣщо друго. Нѣкои годишни кржгове